

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Σαράντα Εννέα

Αποκάλυψη Αληθειών: Η Μεσονύκτια Κραυγή, ο Ρόλος του Ισλάμ και η Τελική Δοκιμαστική Διαδικασία στις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger

2024-01-13

Η αύξηση της γνώσεως, η οποία προήλθε όταν το όραμα του ποταμού Ουλάι αποσφραγίστηκε το 1798, παρήγαγε μια διαδικασία δοκιμασίας που έφθασε στην κορύφωσή της στο κίνημα της Μεσονυκτίου Κραυγής το 1844. Η Μεσονύκτιος Κραυγή των εσχάτων ημερών, η οποία αποσφραγίζεται τώρα, έχει παρασταθεί από εκείνη την ιστορία και περιλαμβάνει ακριβώς τις ίδιες δοκιμαστικές αλήθειες εκείνης της ιστορίας, διότι το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής που αποσφραγίζεται τώρα είναι αποκατάσταση των κοσμημάτων του Μίλλερ.

«Οι αλήθειες που λάβαμε το 1841, το '42, το '43 και το '44 πρέπει τώρα να μελετηθούν και να διακηρυχθούν. Τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου θα διακηρυχθούν στο μέλλον με δυνατή φωνή. Θα δοθούν με ένθερμη αποφασιστικότητα και με τη δύναμη του Πνεύματος.» Manuscript Releases, τόμος 15, 371.

Το πρωτεύον θέμα του προφητικού μηνύματος της Μεσονυκτίας Κραυγής της εποχής μας είναι ο ρόλος του Ισλάμ του τρίτου αλίμονο. Τα τρία αλίμονο του Ισλάμ παριστάνονται όλα επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ. Το μήνυμα της Μεσονυκτίας Κραυγής των εσχάτων ημερών άρχισε να αποσφραγίζεται κατά την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, όταν έφθασε ο χρόνος της βραδύτητας των εσχάτων ημερών. Ακριβώς όπως το μήνυμα της Μεσονυκτίας Κραυγής στην ιστορία των Μίλλεριτών, το μήνυμα των εσχάτων ημερών αναπτύσσεται προοδευτικά έως ότου φθάσει στο σημείο που αντιπροσωπεύεται από τη συγκέντρωση στρατοπέδου του Έξετερ. Στο σημείο εκείνο οι παρθένες είτε έχουν το έλαιο είτε δεν το έχουν.

Η διακήρυξη αλίμονο του Ησαΐα εναντίον των ανδρών των εμπαικτών που άρχουν τον λαό της Ιερουσαλήμ, προσδιορίζει ότι το όραμα έχει καταστεί για τους μεθύνοντας του Εφραΐμ ως βιβλίο εσφραγισμένο. Στο χωρίο του Ησαΐα, το έργο της μεταβολής ενός σατανικού συμβόλου σε θεοσεβές σύμβολο, όπως έχει συντελεσθεί στην ιστορία του Αντβεντισμού, πρέπει να εκτιμάται ως πηλός κεραμέως. Το έργο εκείνο ήταν η καθιέρωση του ορισμού του «καθημερινού» ως συμβόλου του Χριστού, ενώ είναι σύμβολο του Σατανά. Όταν ο Δανιήλ χρησιμοποίησε τη λέξη «tamid» ως σύμβολο του παγανισμού, επέλεξε τη λέξη για συμβολικό σκοπό, διότι η λέξη σημαίνει «διαρκές».

Υπάρχουν τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα, και η πρώτη από αυτές τις τρεις δυνάμεις είναι ο δράκων (παγανισμός). Ο δράκων άρχισε τον πόλεμό του εναντίον του Θεού στον ουρανό. Ο δράκων συνεχίζει αυτόν τον πόλεμο έως το τέλος της χιλιετούς χιλιετηρίδας, όταν τελικά καταστρέφεται.

Και όταν συμπληρωθούν τὰ χίλια ἔτη, ὁ Σατανᾶς θὰ λυθῆ ἕκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ, καὶ θὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ πλανήσῃ τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γῶγ καὶ τὸν Μαγῶγ, διὰ νὰ συνάξῃ αὐτοὺς εἰς πόλεμον· ὧν ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Καὶ

ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ περιεκύκλωσαν τὸ στρατόπεδον τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτούς. Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός καὶ τοῦ θείου, ὅπου εἶναι τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ θὰ βασανίζονται ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αποκάλυψις 20:7–10.

Το θηρίο (ο παπισμός), το οποίο είναι η δεύτερη από τις τρεις δυνάμεις που οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα, και ο ψευδοπροφήτης (οι Ηνωμένες Πολιτείες), η τρίτη από εκείνες τις τρεις δυνάμεις, αμφότερα εμφανίσθηκαν στην ιστορία μετά την ιστορία του σταυρού, και αμφότερα καταστρέφονται κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Και το θηρίον συνελήφθη, και μαζί του ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος έκανε θαύματα ενώπιόν του, με τα οποία εξαπάτησε εκείνους που είχαν λάβει το χάραγμα του θηρίου και εκείνους που προσκυνούσαν την εικόνα του. Και οι δύο ρίφθηκαν ζωντανοί μέσα σε λίμνη πυρός που καίεται με θείο. Αποκάλυψις 19:20.

Όταν ο Δανιήλ επέλεξε την εβραϊκή λέξη «διαρκές» ως σύμβολο του παγανισμού (του Σατανά), επέλεξε μια λέξη που δήλωνε ότι είναι ο ίδιος ο Σατανάς εκείνος που αγωνίζεται διαρκώς εναντίον του Θεού. Οι άλλες δύο δυνάμεις είναι ενεργές στον πόλεμό τους εναντίον του Θεού μόνο για καθορισμένες χρονικές περιόδους. Η επιλογή του Δανιήλ της λέξεως «tamid» («διαρκές») ήταν σκόπιμη και ακριβής.

Καθώς η διήγηση του Ησαΐα περί ουαί ἐπὶ ἐκείνους, ἐπάνω στους οποίους ὁ Κύριος ἐξέχεε πνεῦμα βαθέος ὕπνου καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τους, συνεχίζεται ἀπὸ τὸ εἰκοστὸ ὄγδοο κεφάλαιο ἕως τὸ τριακοστὸ, καταγράφει:

Τώρα πήγαινε, γράψ' το ενώπιόν τους ἐπάνω σε πλάκα και καταχώρισέ το σε βιβλίο, ὥστε να εἶναι για τον μέλλοντα καιρό, εἰς τον αἰῶνα των αἰώνων· ὅτι αὐτός εἶναι λαός αποστάτης, τέκνα ψευδῆ, τέκνα που δεν θέλουν να ακούσουν τον νόμο του Κυρίου· οἱ ὁποῖοι λέγουν προς τους βλέποντας, Μη βλέπετε· και προς τους προφήτες, Μη προφητεύετε σε μας ὀρθὰ πράγματα, λαλεῖτε σε μας ευχάριστα, προφητεύετε ἀπάτες· ἐκκλίνετε ἀπὸ της οδοῦ, παρεκκλίνετε ἀπὸ της τρίβου, κάμετε να παῦσει ἀπὸ εμπρός μας ὁ Ἅγιος του Ἰσραὴλ. Διὰ τούτο, οὕτω λέγει ὁ Ἅγιος του Ἰσραὴλ· Ἐπειδὴ καταφρονεῖτε τούτον τον λόγον και ἐμπιστεύεσθε εἰς καταδυνάστευση και εἰς διαστροφή, και ἐπαναπαύεσθε ἐπ' αὐτάς· διὰ τούτο ἡ ανομία αὐτὴ θέλει εἶσθαι εἰς εσάς ὡς ρήγμα ἐτοιμον να πέσει, προεξέχον εἰς υψηλὸν τείχος, του ὁποῖου ἡ κατάρρευσις ἐρχεται αἰφνιδίως, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ. Και θέλει συντρίψει αὐτό ὡς συντρίβεται τὸ αγγεῖο του κεραμέως, τὸ ὁποῖον θραύεται εἰς τεμάχια· δεν θέλει φεισθῆ· ὥστε δεν θέλει ευρεθῆ εἰς τα συντρίμματα αὐτοῦ ὄστρακον διὰ να λάβει τις πυρ ἀπὸ της ἐστίας, ἢ διὰ να ἀντλήσει ὕδωρ ἀπὸ του λάκκου. Διότι οὕτω λέγει ὁ Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος του Ἰσραὴλ· Ἐν τη ἐπιστροφῇ και τη ἀναπαύσει θέλετε σωθῆ· ἐν ἡσυχία και ἐν πεποιθήσει θέλει εἶσθαι ἡ δυνάμις σας· ἀλλὰ δεν ἠθελήσατε. Ησαΐας 30:8–15.

Η «πινακίδα» που εἶναι γραμμένη εἶναι οἱ πλάκες του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, οἱ ὁποῖες δόθηκαν ὥστε ἐκεῖνοι που τις διαβάζουν να μποροῦν να «τρέχουν» και να διαδίδουν τὸ μήνυμα. Το «βιβλίο» που ἔκανε «μνεῖα» της «πινακίδας» εἶναι ὁ Αββακούμ. Η «πινακίδα» ἀπὸ τὸ «βιβλίο» του Αββακούμ ἀντιπροσωπεύει μίᾳ διαδικασίᾳ δοκιμασίας, ἡ ὁποῖα φανερώνει «λαόν

αποστάτην, τέκνα ψευδή, τέκνα τα οποία δεν θέλουν να ακούσουν τον νόμον του Κυρίου». Ο «αποστάτης λαός» που αρνείται να «ακούσει» είναι εκείνοι στον Ιερεμία που αρνούνται να ακούσουν τον ήχο της σάλπιγγος του φύλακος.

Και ἔστησα ἐφ’ ὑμᾶς σκοπούς, λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ’ εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούσει. Ἰερεμίας 6:17.

Οι επαναστάτες είναι εκείνοι στην ιστορία του Ησαΐα και επίσης στην ιστορία του Χριστού, οι οποίοι δεν ήθελαν να ακούσουν.

Και εἶπεν· Ὑπαγε καὶ εἶπὸν πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον· Με τὴν ἀκοὴν θὰ ἀκούητε, ἀλλὰ δὲν θὰ κατανοῆτε· καὶ βλέποντες θὰ βλέπητε, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐννοῆτε. Πάχυνον τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ βάρυνον τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ κλείσον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν· μήποτε ἴδωσι με τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀκούσωσι με τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ νοήσωσι με τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰαθῶσιν. Ἡσαΐας 6:9, 10.

Οι κωφοί αποστάτες του Ησαΐα μπορούν να «ακούουν», αλλά δεν «ακούουν», και η άρνησή τους να «ακούσουν» φανερώνει ότι «δεν εννοούν». Είναι οι ασεβείς του Δανιήλ, οι οποίοι είναι επίσης οι μωρές παρθένοι του Ματθαίου, που δεν κατανοούν την αύξηση της γνώσεως η οποία παριστάνεται στην «τράπεζα» και επισημαίνεται στο «βιβλίο» του Αββακούμ. Εάν οι κωφοί αποστάτες του Ησαΐα άκουαν, θα μπορούσαν να επιστραφούν και να ιαθούν, αλλά η καρδιά τους έχει παχυνθεί, ώστε να μη δύνανται να κατανοήσουν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Ο Ιησούς παρέιχε μία δεύτερη μαρτυρία περί των κωφών αποστατών.

Και προσελθόντες οι μαθητές είπον προς αυτόν: Διατί λαλείς προς αυτούς διά παραβολών; Ο δε αποκριθείς είπε προς αυτούς: Επειδή εις εσάς εδόθη να γνωρίσητε τα μυστήρια της βασιλείας των ουρανών, εις εκείνους όμως δεν εδόθη. Διότι όστις έχει, εις αυτόν θέλει δοθή, και θέλει περισσευθή· όστις όμως δεν έχει, και εκείνο το όποιον έχει θέλει αφαιρεθή απ’ αυτού. Διά τούτο λαλώ προς αυτούς διά παραβολών· επειδή βλέποντες δεν βλέπουσι, και ακούοντες δεν ακούουσι, ουδέ νοούσι. Και εκπληρούται επ’ αυτών η προφητεία του Ησαΐου, η λέγουσα: Με την ακοήν θέλετε ακούσει, και δεν θέλετε εννοήσει· και βλέποντες θέλετε ιδεί, και δεν θέλετε καταλάβει· διότι επαχύνθη η καρδιά του λαού τούτου, και με τα ότα βαρέως ήκουσαν, και τους οφθαλμούς αυτών έκλεισαν· μήποτε ιδωσι με τους οφθαλμούς, και ακούσωσι με τα ότα, και νοήσωσι με την καρδίαν, και επιστρέψωσι, και ιατρεύσω αυτούς. Υμών δε μακάριοι οι οφθαλμοί, διότι βλέπουσι· και τα ότα σας, διότι ακούουσι. Διότι αληθώς σας λέγω, ότι πολλοί προφήται και δίκαιοι επεθύμησαν να ιδωσιν εκείνα τα όποία σεις βλέπετε, και δεν είδον· και να ακούσωσιν εκείνα τα όποία σεις ακούετε, και δεν ήκουσαν. Ματθαίος 13:10–17.

Οι σοφοί κατανοούν το μυστήριο των παραβολών, το οποίο είναι η αλήθεια που παριστάνεται γραμμή επί γραμμής. Οι σοφοί είναι μακάριοι, διότι βλέπουν και ακούουν, και τόσο οι σοφοί όσο και οι μακάριοι παριστάνονται στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Οι «σοφοί» είναι εκείνοι που κατανοούν (με την καρδιά τους) την αύξηση της γνώσεως, η οποία παριστάνεται από την «τράπεζα» που έχει επισημανθεί στο «βιβλίο» του Αββακούμ, και οι «μακάριοι» είναι εκείνοι που αναμένουν.

Και είπε: Ὑπαγε, Δανιήλ· διότι οἱ λόγοι εἶναι κεκλεισμένοι καὶ εσφραγισμένοι ἕως τὸν καιρὸν τοῦ τέλους. Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ καὶ λευκανθῆ καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράξει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ, ἀλλ' οἱ συνετοὶ θέλουσιν ἐννοήσῃ. Καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἡ παντοτεινὴ θυσία θέλει ἀφαιρεθῆ καὶ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως θέλει στηθῆ, θέλουσιν εἰσθαι χίλια διακόσια ἐνενήκοντα ἡμέραι. Μακάριος ὅστις ὑπομένει καὶ φθάνει εἰς τὰς χιλίας τριακοσίας τριάκοντα πέντε ἡμέρας. Δανιήλ 12:9–13.

Οἱ Μιλλερίτες ὀρθῶς κατανόησαν ὅτι οἱ χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ἡμέρες ἀρχισαν ὅταν ὁ παγανισμὸς («ἡ καθημερινή») «ἀφαιρέθηκε» κατὰ τὸ ἔτος 508. Ἡ εὐλογία ὑποσχέθηκε σὲ ἐκείνους ποὺ ἀνέμεναν τὸ 1843. Ἡ λέξη «έρχεται» στο χωρίο σημαίνει «ἀγγίζει». Τὸ ἔτος 1843 «ἀγγίξε» τὸ ἔτος 1844 ὅταν ὀλοκληρώθηκε. Ὄταν τὸ ἔτος 1843 ὀλοκληρώθηκε, ἐφθασε ὁ «χρόνος τῆς καθυστέρησης» τοῦ Αἰββακούμ, καὶ εὐλογία ἀπαγγέλθηκε ἐπάνω σὲ ἐκείνους ποὺ περιέμεναν ὅπως εἶχε διαταχθεῖ στο «βιβλίον» ποὺ μνημόνευε τὶς «πλάκες». Τὸ «βιβλίον» τοῦ Αἰββακούμ πρόσταζε ἐκείνους νὰ «περιμένουν» τὸ ὄραμα.

Ὁ Δανιήλ προσδιορίζει τὴν ἱστορία τοῦ 1798 (τὸν καιρὸ τοῦ τέλους), ὅταν τὸ βιβλίον τοῦ ἀποσφραγίσθηκε, καὶ τότε προέκυψε μιὰ τριπλὴ διαδικασία δοκιμασίας («καθαρισθῶν, καὶ λευκανθῶν, καὶ δοκιμασθῶν»). Ἡ διαδικασία ἐκείνη ἐφθασε στο συμπέρασμα τῆς μετὰ τὴ φανέρωση τῆς κεκρυμμένης ἱστορίας τῶν ἐπτὰ βροντῶν. Ἡ κεκρυμμένη ἐκείνη ἱστορία εἶναι τὰ τρία ὀρόσημα τῆς ἀλήθειας, ποὺ παριστάνονται ἀπὸ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση, τὸ μήνυμα τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου καὶ τὴ μεγάλη ἀπογοήτευση. Ἡ εὐλογία τοῦ νὰ φθάσει κανεὶς στὴν πρώτη ἀπογοήτευση παριστὰ μιὰ τριπλὴ διαδικασία δοκιμασίας στο τέλος τῆς ἱστορίας ἀπὸ τὸ 1798 ἕως τὸ 1844.

Ἡ ἱστορία τοῦ 1798, ἕως τὴ μεγάλη ἀπογοήτευση τοῦ 1844, ἀποτελεῖ τύπο τῆς ἱστορίας τοῦ 1989, ἕως τὸν ἐπικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς. Ὑπάρχει εὐλογία ὑποσχέμενη γιὰ ἐκείνους ποὺ ἀναμένουν τὸ ὄραμα τὸ ὁποῖο ἀρχισε νὰ βραδύνει κατὰ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση. Οἱ «σοφοὶ» τοῦ Δανιήλ δώδεκα εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι «μακάριοι» καὶ ποὺ «ἀναμένουν». Οἱ ἀσεβεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν «ἀκούν» μετὰ τὴν καρδιά τους καὶ ποὺ δὲν «βλέπουν». Ὀλόκληρη ἡ ἐμπειρία τοῦ κινήματος τῶν Μιλλεριτῶν συνοψίζεται στα τέσσερα ἐδάφια τοῦ Δανιήλ, καὶ αὐτὰ τὰ ἐδάφια ἐπίσης ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἱστορία τῆς σφράγισης τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ἡ ἱερὴ ἱστορία ποὺ παριστάνεται σὲ ἐκεῖνα τὰ τέσσερα ἐδάφια προϋποθέτει τὴν κατανόηση τῆς ἀύξησης τῆς γνώσης, ἡ ὁποία παριστάνεται πάνω στὶς πινακίδες τοῦ Αἰββακούμ, καὶ τῆς ἀύξησης τῆς γνώσης τὴν ὁποία προσδιόρισε ὁ Ἰησοῦς καθὼς δίδασκε μετὰ τῆς μεθοδολογίας «γραμμὴ ἐπὶ γραμμῆ». Παρέθεσε παραβολὴ ἐπὶ παραβολῆ, προκειμένου νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τῆς προφητείας στὸς «σοφοὺς». «Οἱ ἀσεβεῖς» στο δωδέκατο κεφάλαιον τοῦ Δανιήλ δὲν κατανοοῦν, καὶ στὴ Β' Θεσσαλονικεῖς, κεφάλαιον δεῦτερον, ἡ ἔλλειψη κατανόησεώς τους παριστάνεται ὡς μῖσος πρὸς τὴν ἀλήθεια, τὸ ὁποῖο ἐπιφέρει ἰσχυρὴ πλάνη. Ἡ ἀλήθεια τὴν ὁποία οἱ ἀσεβεῖς δὲν ἀγαποῦν στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου ἦταν «τὸ καθημερινόν», καὶ στα τέσσερα ἐδάφια τοῦ Δανιήλ, ἡ προφητικὴ ἀλήθεια ποὺ προσδιορίζεται ἐιδικῶς εἶναι «τὸ καθημερινόν».

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸς μαθητὲς ὅτι ἦσαν μακάριοι, καὶ πράττοντας τούτο τους ἐθέτε σὲ ἀντίθεση μετὰ ἐκείνους στὸν Ἡσαΐα ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ δουν καὶ νὰ ἀκούσουν, ὥστε νὰ ἐπιστρέψουν. Ἐκεῖνοι ποὺ

είναι μακάριοι στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι εκείνοι που αναμένουν. Τα τέσσερα εδάφια στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, καθώς και η εκπλήρωση εκείνων των εδαφίων στην ιστορία των Μιλλεριτών, καθώς και η αντίθεση του Ησαΐα με μια τάξη που αρνήθηκε να ακούσει και να δει, καθώς και η ίδια ακριβώς διάκριση των δύο τάξεων από τον Χριστό, όλα δείχνουν προς την κρυμμένη ιστορία των επτά βροντών που έφθασε στις 18 Ιουλίου 2020. Η τελική δοκιμαστική διαδικασία της ιστορίας των Μιλλεριτών, η οποία άρχισε με την πρώτη απογοήτευση, επαναλαμβάνεται τώρα. Μερικοί θα δουν, και άλλοι θα αρνηθούν να δουν.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν από το 1840–1844 πρέπει να καταστούν επιτακτικά τώρα, διότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να απευθυνθούν σε όλες τις εκκλησίες. »

«Ο Χριστός είπε: “Μακάριοι οι οφθαλμοί σας, διότι βλέπουν· και τα ότα σας, διότι ακούν. Διότι αληθώς σας λέγω, ότι πολλοί προφήτες και δίκαιοι επεθύμησαν να ιδούν εκείνα τα οποία σεις βλέπετε, και δεν τα είδαν· και να ακούσουν εκείνα τα οποία σεις ακούετε, και δεν τα ήκουσαν” [Κατά Ματθαίον 13:16, 17]. Μακάριοι οι οφθαλμοί που είδαν εκείνα τα οποία εθεάθησαν το 1843 και το 1844.»

«Το μήνυμα δόθηκε. Και δεν θα πρέπει να υπάρξει καμία καθυστέρηση στην επανάληψη του μηνύματος, διότι τα σημεία των καιρών εκπληρώνονται· το τελικό έργο πρέπει να γίνει. Ένα μεγάλο έργο θα επιτελεσθεί σε σύντομο χρόνο. Σύντομα θα δοθεί, κατά τον ορισμό του Θεού, ένα μήνυμα που θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Τότε ο Δανιήλ θα σταθεί στον κλήρο του, για να δώσει τη μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Ο William Miller οδηγήθηκε από αγγέλους να κατανοήσει ότι «το καθημερινόν» ήταν σύμβολο της ειδωλολατρικής Ρώμης. Η Αδελφή White επιβεβαίωσε ευθέως ότι είχε δίκιο σε εκείνη την κατανόηση. Εκείνη η κατανόηση, η οποία παραστάθηκε επάνω στους «πίνακες» που μνημονεύονται στο «βιβλίο» του Αββακούμ, είναι «διά τον μέλλοντα καιρόν». Η αποσφράγιση εκείνου του «βιβλίου» φανερώνει «τέκνα αποστατικά, ψευδόμενα». Τα «τέκνα» είναι σύμβολο της τελευταίας γενεάς, ώστε ο «μέλλον καιρός» στο χωρίο του Ησαΐα σημειώνεται συγκεκριμένα ως οι έσχατες ημέρες της ανακριτικής κρίσεως.

Ο Ησαΐας δηλώνει ότι τα «ψευδόμενα τέκνα» θα απορρίψουν το προφητικό μήνυμα που παριστάνεται επάνω στην «πλάκα» και σημειώνεται στο «βιβλίο», διότι λένε «πρὸς τοὺς βλέποντας, Μὴ βλέπετε· καὶ πρὸς τοὺς προφήτας, Μὴ προφητεύετε εἰς ἡμᾶς τὰ ὀρθά, λαλήσατε εἰς ἡμᾶς λεῖα, προφητεύσατε πλάνας». Το 1863 ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός άρχισε μια κλιμακούμενη διαδικασία εκπληρώσεως του αιτήματος των ψευδομένων τέκνων. Το έργο αυτό παριστάνεται από τον Ησαΐα ως απόρριψη των αρχαίων οδών των Μιλλεριτικών θεμελίων, διότι είπαν: «Ἐκκλίνατε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παρεκκλίνατε ἀπὸ τῆς τρίβου, κάμετε τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ νὰ παύσῃ ἀπὸ προσώπου ἡμῶν». Η τρίβος, η οποία είναι η οδός, είναι οι αρχαίες οδοί του Ιερεμία.

Οὕτω λέγει Κύριος· Σταθῆτε ἐπὶ τὰς ὁδοὺς, καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν αἰώνιων τρίβων, ποία ἐστὶν ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ πορευέσθε ἐν αὐτῇ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ἄλλ’ εἶπαν, Δὲν θέλομεν πορευθῆ ἐν αὐτῇ. Ἰερεμίας 6:16.

Η απόρριψη εκ μέρους των «ψευδομένων τέκνων» των «αρχαίων οδών» του Ιερεμία είναι η απόρριψη του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπου βρίσκεται η «ανάπαυση», η οποία είναι επίσης η «ανάπαυση και η αναψυχή» που δεν ήθελαν να ακούσουν στον Ησαΐα, και η οποία είναι επίσης η αναζωογόνηση του μηνύματος της όψιμης βροχής. Το μήνυμα αυτό είναι το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, το οποίο παριστάνεται στην ιστορία των Μίλλεριτων και απεικονίζεται επάνω στους «πίνακες» που μνημονεύονται σε ένα «βιβλίο». Η απόρριψη από τα ψευδόμενα τέκνα του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου παριστάνεται από την επιθυμία τους να «κάμωσι να παύση ο Άγιος του Ισραήλ έμπροσθεν» αυτών. Το πρώτο όραμα της Έλλεν Ουάιτ, το οποίο ο Άλφα και ο Ωμέγα ασφαλώς θα χρησιμοποιούσαν για να παραστήσουν το τέλος, προσδιορίζει την οδό των δικαίων, επισημαίνοντας το φως στην αρχή της και το ποιος είναι εκείνος που οδηγεί «τους σοφούς» έως το τέλος της οδού.

«Είχαν ένα λαμπρό φως στημένο πίσω τους, στην αρχή της οδού, το οποίο ένας άγγελος μου είπε ότι ήταν η “κραυγή του μεσονυκτίου”. Αυτό το φως έλαμπε σε όλο το μήκος της οδού και φώτιζε τα πόδια τους, ώστε να μη σκοντάψουν.

«Εάν κρατούσαν τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, ο οποίος ήταν ακριβώς μπροστά τους, οδηγώντας τους προς την πόλη, ήσαν ασφαλείς. Σύντομα όμως μερικοί απέκαμαν και έλεγαν ότι η πόλη απείχε πολύ ακόμη και ότι ανέμεναν να είχαν ήδη εισέλθει σε αυτήν. Τότε ο Ιησούς τούς ενθάρρυνε υψώνοντας τον ένδοξο δεξιό Του βραχίονα, και από τον βραχίονά Του εξερχόταν ένα φως το οποίο κυμάτιζε επάνω από την ομάδα των Αντβεντιστών, και εκείνοι ανακραύγαζαν: “Αλληλουία!” Άλλοι, απερίσκεπτα, αρνήθηκαν το φως που ήταν πίσω τους και έλεγαν ότι δεν ήταν ο Θεός εκείνος που τους είχε οδηγήσει τόσο μακριά. Το φως πίσω τους έσβησε, αφήνοντας τα πόδια τους σε πλήρες σκοτάδι, και αυτοί σκόνταψαν, έχασαν από τα μάτια τους τον σκοπό και τον Ιησού, και έπεσαν από την οδό κάτω στον σκοτεινό και πονηρό κόσμο που βρισκόταν από κάτω». Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Ήταν το φως της Κραυγής του Μεσονυκτίου στην αρχή και στο τέλος. Ήταν ο Ιησούς (ο Άγιος του Ίσραήλ) του οποίου την παρουσία εμπρός τους επιθυμούσαν να παύσουν. Το φως από τον ένδοξο δεξιό βραχίονα του Ιησού ήταν το φως της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως παριστάνεται επάνω στις «πλάκες» που σημειώθηκαν στο «βιβλίο». Η απόρριψη από τα «ψευδόμενα τέκνα» του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου του Χριστού, και της οδού επάνω στην οποία έπρεπε να βαδίζουν, επέφερε επ’ αυτούς την κρίση του Θεού, καθώς έπεφταν από την οδό. Το «υψηλόν τείχος» που συντρίβεται αιφνιδίως είναι το «τείχος» του χωρισμού εκκλησίας και κράτους, το οποίο καταστρέφεται με τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Η κρίση εκείνη έρχεται «αιφνιδίως εν μιά στιγμή», και θα είναι «ως η σύντριψις αγγείου κεραμέως, το οποίον συντρίβεται εις τεμάχια». Είναι η κρίση που συνδέεται με την ανατροπή του σατανικού συμβόλου του «καθημερινού» και με την ταύτισή του ως συμβόλου του Χριστού.

Βεβαίως η ανατροπή σας των πραγμάτων θα λογισθεί ως ο πηλός του κεραμέως· διότι μήπως το έργο θα είπει περί εκείνου που το έκαμε, Δεν με έκαμε; ή μήπως το πλάσμα θα είπει περί εκείνου που το έπλασε, Δεν είχε σύνεση; Ησαΐας 29:16.

Το «καθημερινόν» είναι η προφητική αλήθεια που συνδέει μεταξύ τους τα τέσσερα εδάφια στο Δανιήλ δώδεκα, τα οποία προσδιορίζουν τη διάκριση μεταξύ των ασεβών και των σοφών. Το

«καθημερινόν» είναι η αλήθεια που μισείται από εκείνους που δέχονται ισχυρή πλάνη στη Β΄ Θεσσαλονικείς. Το «καθημερινόν» αντιπροσωπεύει την επιθυμία των «ψευδομένων τέκνων» να κάνουν τον Άγιο του Ισραήλ να φύγει από τον δρόμο τους. Και η τιμωρία τους παριστάνεται με τη συντριβή ενός αγγείου κεραμέως, και ό,τι απομένει αποτελεί απεικόνιση της χαμένης καταστάσεως των μωρών παρθένων, διότι από τα θραυσμένα και εναπομείναντα τεμάχια εκείνου του συντετριμμένου αγγείου του κεραμέως, «δεν θα ευρεθεί» «όστρακο για να πάρει κανείς φωτιά από την εστία, ή για να αντλήσει με αυτό νερό από τον λάκκο».

Τόσο το «πῦρ» όσο και το «ὔδωρ» αποτελοῦν σύμβολα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ τὸ ἔλαιον στὴν παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων. Ὅταν ἡ Κραυγὴ τοῦ Μεσονυκτίου ἔλθῃ αἰφνιδίως, ἐν μιᾷ στιγμῇ, ὅπως συνέβη στὴ συνάθροιση κατασκοπώσεως τοῦ Exeter τὸν Αὐγουστο τοῦ 1844, θὰ εἶναι ἀδύνατον γιὰ τὰ «ψευδόμενα τέκνα» νὰ βροῦν ἔλαιον (ὔδωρ ἢ πῦρ). Εἶχαν κληθῆ νὰ «ἐπιστρέψουν» μετὰ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση, ὅπως ὁ Ἱερεμίας, ἀλλὰ ἀρνήθηκαν.

Εὐρέθησαν οἱ λόγοι σου, καὶ κατέφαγον αὐτούς· καὶ ὁ λόγος σου ἐγένετό μοι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις τῆς καρδίας μου· διότι τὸ ὄνομά σου ἐπικέκληται ἐπ’ ἐμέ, Κύριε, Θεὲ τῶν δυνάμεων. Δὲν ἐκάθισα ἐν συναγωγῇ χλευαστῶν, οὐδὲ εὐφράνθηκα· ἐκάθισα μόνος, ἐξαιτίας τῆς χειρὸς σου· διότι μὲ ἐγέμισες ἀγανακτήσεως. Διὰ τί ὁ πόνος μου εἶναι διαπαντός, καὶ τὸ τραῦμά μου ἀνίατο, ἀρνούμενο νὰ ἰαθῆ; Θέλεις ἄρα γε νὰ εἶσαι πρὸς ἐμέ ὡς ψεύστης, ὡς ὕδατα ποῦ ἐκλείπουν; Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει ὁ Κύριος· Ἐὰν ἐπιστρέψῃς, τότε θὰ σὲ ἐπιναφέρω, καὶ θὰ σταθῆς ἐνώπιόν μου· καὶ ἐὰν ἐξαγάγῃς τὸ τίμιον ἀπὸ τοῦ ἀναξίου, θὰ εἶσαι ὡς τὸ στόμα μου· αὐτοὶ θὰ ἐπιστρέψουν πρὸς σέ, ἀλλὰ σὺ μὴ ἐπιστρέψῃς πρὸς αὐτούς. Καὶ θὰ σὲ καταστήσω πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ὡς τείχος χάλκινον ὀχυρωμένον· καὶ θὰ πολεμήσουν ἐναντίον σου, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπερισχύσουν κατὰ σοῦ· διότι ἐγὼ εἶμαι μετὰ σοῦ, γιὰ νὰ σὲ σώζω καὶ νὰ σὲ λυτρῶνω, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ θὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὸ χέρι τῶν πονηρῶν, καὶ θὰ σὲ λυτρῶσω ἀπὸ τὸ χέρι τῶν φοβερῶν. Ἱερεμίας 15:16–21.

Ο Ἱερεμίας αντιπροσωπεύει εκείνους που επέστρεψαν μετὰ τὴν πρώτη ἀπογοήτευση. Εκείνους που εἰσήλθαν στο ἔργο του νὰ διαχωρίζουν «το τίμιον ἀπὸ τοῦ ἀχρείου», ὥστε νὰ «στέκονται ἐνώπιον» τοῦ Κυρίου καὶ νὰ εἶναι ὡς τὸ «στόμα» τοῦ Κυρίου. Αὐτοὶ εἶναι εκείνοι που αντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὸν Δανιὴλ στο ἕνατο κεφάλαιο, ὡς κατανοοῦντες τὴν διασκορπισμένη κατάστασή τους, καὶ κατόπιν προσευχόμενοι τὴν προσευχὴ τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι ἕξι. Αὐτοὶ εἶναι εκείνοι που αντιπροσωπεύονται ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ Δανιὴλ, τοῦ Ἱερεμίου καὶ τοῦ Ἀββακούμ, οἱ οποίοι ἀντιδιαστέλλονται πρὸς τὰ «τέκνα τὰ ψευδῆ». Τα «τέκνα τὰ ψευδῆ» ἐκλήθησαν ἐπίσης ἀπὸ «τὸν Ἅγιον τοῦ Ισραήλ», ὅταν εἶπε: «διότι οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος τοῦ Ισραήλ· ἐν τῇ ἐπιστροφῇ καὶ ἀναπαύσει θέλετε σωθῆ· ἐν ἡσυχία καὶ πεποιθήσει θέλει εἶσθαι ἡ δύναμίς σας· καὶ δὲν ἠθελήσατε».

Τα κοσμήματα τοῦ Μίλλερ εἶναι οἱ ἀλήθειες που παριστάνονται ἐπάνω στους πίνακες τοῦ Ἀββακούμ, οἱ οποίες αντιπροσωπεύουν τὴ δοκιμασία τοῦ ἀγγέλματος τῆς Κραυγῆς τοῦ Μεσονυκτίου, ἡ οποία παράγει δύο τάξεις προσκυνητῶν. Το σύμβολο τῆς ἀποστασίας που ἐκδηλώνεται ἐναντίον ἐκείνων τῶν κοσμημάτων εἶναι «το καθημερινόν». Ο Μίλλερ ἦταν ἀκριβῆς στὴν κατανόησή του περὶ τοῦ «καθημερινού», ἀλλὰ ἡ κατανόησή του ἦταν περιορισμένη ἀπὸ τὴν ἱστορία μέσα στὴν οποία ἐζήσῃ, καὶ τὰ κοσμήματα που εἶχε ἐντολὴ νὰ τοποθετήσῃ ἐπάνω στὴν

τράπεζα στο μέσον του δωματίου του τώρα λάμπουν δέκα φορές φωτεινότερα απ' ό,τι όταν ο Μίλλερ τα τοποθέτησε για πρώτη φορά επάνω στην τράπεζά του. Τώρα βρίσκονται μέσα σε λειψανοθήκη μεγαλύτερη, διότι η λειψανοθήκη τώρα αντιπροσωπεύει όχι μόνον τη Βίβλο, όπως συνέβαινε στην εποχή του Μίλλερ, αλλά τώρα αντιπροσωπεύει τόσο τη Βίβλο όσο και το Πνεύμα της Προφητείας.

Αυτοί είναι οι δύο μάρτυρες που παράγουν το δοκιμαστικό φως κατά τις έσχατες ημέρες, και αυτοί είναι οι δύο μάρτυρες που καθίστανται πρωτεύον πεδίο μάχης κατά τις έσχατες ημέρες. Ο Μίλλερ είδε τη μάχη, διότι στο όνειρό του πήραν την κασετίνα του (την Αγία Γραφή) και την καταξέσχισαν. Ο Ιωάννης, εκπροσωπώντας «τους σοφούς» κατά τις έσχατες ημέρες, «ήμην εν τη νήσω τη καλουμένη Πάτμω διά τον λόγον του Θεού, και διά την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού». Ο Ιωάννης διωκόταν επειδή πίστευε το μήνυμα τόσο της Αγίας Γραφής όσο και των γραπτών της Έλλεν Ουάιτ.

Θα συνεχίσουμε την εξέταση των αληθειών που παριστάνονται από το όραμα του ποταμού Ουλαΐ, το οποίο αποσφραγίσθηκε το 1798, στο επόμενο άρθρο.

«Δέν ἔχομεν τίποτε νά φοβηθοῦμεν γιά τὸ μέλλον, ἐκτὸς ἐὰν λησμονήσωμεν τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος μᾶς ὠδήγησεν, καὶ τὴν διδασκαλίαν Αὐτοῦ εἰς τὴν παρελθοῦσαν ἱστορίαν μας.» Life Sketches, 196.